

Arrest

nr. 43 413 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart tevens op 30 oktober 2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 30 oktober 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodacverslag van 30 oktober 2009 blijkt dat verzoeker het Schengengrondgebied via Hongarije is binnengekomen en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen op 18 september 2009, alsook dat hij reeds een asielaanvraag heeft ingediend bij de Hongaarse autoriteiten.

Op 12 januari 2010 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid overeenkomstig artikel 16.1 (c) van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Hongaarse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

Op 15 januari 2010 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 12 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 30/10/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 29/10/2009 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Kosovaarse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 09/01/1979.

Betrokkene verklaart tijdens zijn interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 08/12/2009 dat ze ongeveer twee maanden eerder uit Kosovo zijn vertrokken en via Servië naar Hongarije zijn gereisd. Hij verklaart dat ze in Hongarije werden tegengehouden aan de grens en dat hun vingerafdrukken werden genomen, maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart wel dat hij er enkele documenten moest ondertekenen. Uit het Eurodacverslag van 30/10/2009 blijkt echter dat betrokkene op 18/09/2009 wel degelijk een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije. Betrokkene verklaart dat hij ongeveer 10 à 15 dagen in Hongarije heeft verbleven. Betrokkene heeft Hongarije dan vrijwillig verlaten en is via Oostenrijk en voor hem onbekende landen naar België gekomen waar hij op 30/10/2009 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 12/01/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 verstuurd aan de Hongaarse overheid en de Hongaarse overheid heeft op datum van 15/01/2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon. Betrokkene is in het gezelschap van zijn vrouw E.G. (...) (°01/11/1980) en hun vier minderjarige kinderen. Zij zijn eveneens het voorwerp van een terugnameakkoord met Hongarije.

Hongarije is een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd.28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Als specifieke redenen waarom de asielaanvraag van betrokkene in België zou behandeld moeten worden, verklaart hij dat België de mensenrechten respecteert. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij sinds de oorlog een trauma heeft en psychologische problemen. In het administratieve dossier van betrokkenen zijn geen documenten aanwezig die de verklaring van betrokkene kunnen staven. Betrokkene verklaart eveneens dat zijn zoon een infectie aan zijn linkeroog heeft. Betrokkene legt ook hier geen medische attesten voor die de verklaring staven, bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat de aangehaalde problemen betrokkene en diens minderjarige zoon verhinderen om te reizen. Indien betrokkene meent dat de medische problemen van zichzelf of van zijn minderjarige zoon van die aard zijn dat ze hen verhinderen om naar Hongarije te reizen, dan kan betrokkene een beroep doen op een aanvraag

tot verblijfsmachtiging op basis van art. 9ter van de wet van 15/12/1980. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten. (2)

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "art. 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève, art. 51/3 van de wet van 15.12.1980, art. 3§2 van verordening (EG) nr 343, art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, het algemeen rechtsbeginsel dat de overheid moet alle element van het dossier studeren."

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"(...)

Artikel 1 van het vluchtelingenverdrag van Genève definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1. zich buiten het land van herkomst bevinden*
- 2. een gegronde vrees voor vervolging hebben*
- 3. omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging*
- 4. de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen*

De term asielaanvraag betekent dat er is een onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus maar ook een automatisch onderzoek naar bijkomende bescherming voeren;

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken heeft niet gestudeerd dat Hongarije de subsidiaire bescherming ten aanzien van verzoeker heeft onderzocht:

De materiële motiveringsplicht waarvan verweerster dient te voldoen bij de kennisgeving van haar beslissing wordt dan ook geschonden;

De Raad van State heeft al beslist:

< le principe de bonne administration visé dans le présent recours impose à l' autorité administrative l'obligation de se livrer à un examen complet des circonstances concrètes de l'affaire et dès lors de tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier et non d'avoir égard seulement aux éléments défavorables de celui ci>> (C.E. n° 127.613 van de 30.01.2004)

De << Conseil du Contentieux des Etrangers >> heeft al beslist :

<<... Le conseil estime dès lors que la reconnaissance de la qualité de réfugiée à l'épouse du requérant, pour les raisons susmentionnées, ainsi que la vie familiales invoquée par le requérant, sont de nature à indiquer qu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou de la Convention précitée, en cas d'éloignement de celui-ci que nécessitent à tout le moins un examen attentif et en ce qui concerne la vie familiale invoquée la réalisation d'une balance des intérêts en présence.

Le conseil constate toutefois qu'alors que la partie défenderesse était informée des éléments susmentionnés pouvant entraîner une atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, en cas d'éloignement du requérant, elle s'est abstenue de

motiver l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision attaquée de refus de reprise en considération d'une demande d'asile sur aucun de ces points.

*Force est dès lors de conclure qu'en donnant l'ordre de quitter le territoire au requérant, la partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 71/5 de l'arrête royal du 08.10.1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en violation des obligations qui lui incombent au regard des instruments internationaux précités >> (conseil du contentieux des Etrangers n° 24.538 van de 13.03.2009)
(...) »*

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar artikel 16.1 c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag dat door een onderdaan van een derde land (hierna: Dublin-II-Verordening) en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het enige middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de asielaanvraag, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 oktober 2009 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Uit het Eurodacverslag blijkt dat verzoeker op illegale wijze het Dublingebied via Hongarije is binnengekomen en dat zijn vingerafdrukken werden afgenomen op 18 september 2009, alsook dat hij een asielaanvraag indiende bij de Hongaarse autoriteiten. Op 12 januari 2010 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1, c van de Dublin-II-Verordening. De Hongaarse autoriteiten stemden in met het voormelde verzoek tot terugname van verzoeker.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt aldus vast dat de bestreden beslissing wettig is genomen conform artikel 16.1, c van de Dublin-II-Verordening en dat verzoeker de wettigheid van de bestreden beslissing op zich niet betwist.

Waar verzoeker aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft nagegaan of verzoeker in Hongarije beroep zou kunnen doen op de subsidiaire bescherming verwijst de Raad naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat

die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat Hongarije bevoegd is en aan Hongarije gevraagd om verzoeker terug te nemen, waarmee Hongarije heeft ingestemd. Aldus is de bevoegdheid van de verwerende partij uitgeput. Zij diende niet na te gaan of verzoekers asielaanvraag reeds afgehandeld was en/of aan verzoeker al dan niet subsidiaire bescherming is toegekend. Verzoeker toont hiermee geen schending van de motiveringsplicht aan.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij conform de Dublin-II-Verordening wettig oordeelde dat Hongarije de bevoegde lidstaat is om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen zodat kan worden besloten dat verzoeker in zijn middel niet dienstig de schending kan opwerpen van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet overstijgt. Bovendien heeft artikel 1, (A) 2 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking. De Raad wijst er nogmaals op dat in de bestreden beslissing geenszins uitspraak wordt gedaan over de asielaanvraag of de vraag naar subsidiaire bescherming van verzoeker. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoeker. In casu is dit met toepassing van de Europese regelgeving, Hongarije, vermits verzoeker in Hongarije een asielaanvraag indiende en artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening bepaalt dat de lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek, verplicht is een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen. Hongarije verklaarde zich op 15 januari 2010 akkoord met de terugname van verzoeker.

De Raad concludeert aldus dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens, dat zij deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet kennelijk onredelijk oordeelde. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond door verzoeker.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 51/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening en van het algemeen rechtsbeginsel dat de overheid alle elementen van het dossier moet bestuderen, wijst de Raad op artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker beperkt zich tot een loutere vermelding van deze aangevoerde schendingen in de aanhef van zijn middel zonder enige toelichting hieromtrent. Het enig middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schendingen betreft. Minstens valt verzoekers kritiek samen met de bespreking van de motiveringsplicht zoals hiervoor besproken.

Het enige middel is in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU